

да развращи царскаго сына, койшо быше вся надежда и Слава на своего Ошца и Царя.

Бѣ нѣкогда единъ Царь, койшо имаше одного сына, когошо ошечески любяше, и желаше да го воспиташа царски, за да може подиръ смерть ша си да му досшойно оспави царскіяшъ скипиръ, и превручи му владѣніешо своего пространнаго Царства и Народа, когошо кашо Ошецъ своише чада любяше. Чесо ради и шражеше му досшойна Воспиташеля, койшо бѣ негово желаніе исполнилъ, найпослѣ повѣриш го одному ошъ своише дворяне, койшо зарадъ своешо высоко ученіе и мудросшь, имаше ошъ всичкише Велможи големо почишаніе, даже и ошъ самага Царя големо повѣреніе и любовь. Но никой не можеше да вникне во внушренность ша му душевна, за да познае съ проицашелно око гнуснаша му душа, лицемѣрно, лукаво, и пришворношо му сердце : а и не надѣшеше се никой, какъ ще наедно сосъ шоллика мудросшь да обишава въ человекѣ, прошивна нѣкоя спрасшь, и шоль расврашени мнѣнія, койшо бы можали да принесашъ пагуба на всичкошо человекешво.

Съ големо шоржешсво предадоха му дванадешаполѣшнаго царскаго Сына, когошо воспитаніешо начна шой съ голема рев-